

[Honoré.]

foreslåede kriterier var tilstrækkelig entydige. Jeg må sige, at jeg tror, de er lige så entydige som de kriterier, der er opstillet i presseloven af 1938, men det har jeg ikke tid til at begrunde her. Jeg synes en gennemlæsning af disse kriterier er tilstrækkelig.

Jeg var meget glad for hr. Melchior indlæg. Hr. Melchior fremsatte en del argumenter, som jeg også kan gøre til mine egne. Fremfor alt var jeg glad for påvisningen af, at et blads forhold til udgiverne under de nuværende omstændigheder ikke indebærer den fuldstændige frihed, der ville blive afløst af en lige så stor ufrihed, hvis dette lovforslag gik igennem. Det er rigtigt, at vi ikke har løst det spørgsmål, hvem der er kontrollanternes kontrollant.

Jeg er uenig med hr. Poul Dam i, at Grundtvig ville modsætte sig en ændring af presseloven fra 1938. Det tror jeg bestemt ikke. Jeg tror afgjort, Grundtvig ville støtte vores forslag til ændring af loven, hvis han havde tid til at studere det nærmere. Jeg tror ikke som hr. Ib Christensen, at dette spørgsmål alene kan løses af pressen selv, bl. a. fordi disse presseetiske regler jo netop ikke respekteres af en vis del af pressen.

Vores tanke med dette forslag er naturligvis ikke at hindre pressen i at udøve den absolut nødvendige kritik af forskellige forhold i samfundet både vedrørende offentlige institutioner og offentlige personer, men den vil gøre det mere klart, at straffelovens bestemmelser om freds- og ærekrænkelser naturligvis også gælder for pressen, sådan som de gælder for enkeltpersoner og andre institutioner i samfundet.

Vedrørende spørgsmålet om den redaktionelle frihed mener jeg altså, at dette spørgsmål ikke har den store realitet for størstedelen af vore blade. Dette lovforslag vil ikke rejse nogen problemer for disse blade. Det rejser kun problemer for de få blade, skandalepressen, hvis journalistik er af en sådan art, at den aktualiserer straffelovens bestemmelser. Disse blade og deres udgivere profiterer jo af en journalistik, der overtræder skrevne og uskrevne regler. I dette tilfælde vil loven naturligvis ramme de økonomiske bagmænd bag en sådan journalistik eftertrykkeligt. Det kan medføre en ændring

af den redaktionelle linje, men det må vel også være rimeligt, at den redaktionelle linje ikke er på kant med loven.

Ejler Koch (S):

Hr. Melchior undrede sig meget over, at jeg kunne sige, at vi var nødt til at acceptere enkelte misbrug. Jeg tror stadig væk på, at vi er nødt til at acceptere enkelte misbrug. Hvis vi skal bevare en frihed, bliver vi også nødt til at acceptere, at denne frihed en gang imellem kan misbruges, ellers kommer vi til at skære for tæt i denne frihed.

Hr. Fuglsang var inde på nogle interessante betragtninger om, at det egentlige problem var, at man ikke kunne lovgive om disse ting, fordi pressen jo var afhængig af deres penge og deres annoncører, og derfor var de ufri i sig selv. Det kunne give anledning til at rejse det spørgsmål, om hr. Fuglsang mener, at man i de lande, hvor pressen ikke er afhængig af økonomien, har en væsentlig større pressefrihed end den vi dog trods alt har herhjemme.

Så taler hr. Fuglsang om, at denne afhængighed af økonomien fører til bevidste vildledninger af befolkningen. Dér kunne hr. Fuglsang jo medvirke til, at en ham nærtstående avis gav os et forbillede med hensyn til, hvordan man ikke medvirkede til en bevidst vildledning af befolkningen.

Fuglsang (DKP):

Skal vi ikke være enige om, at det at begynde at diskutere den socialistiske verdenspresse vil i denne forsamling være lige så abstrakt som at grave Grundtvig op og begynde at diskutere hans mening om en lovgivning, der fandt sted i 1938. Jeg mener med henvisning til Sovjetunionens grundlov, hvis det er den, der tænkes på, at med hensyn til den måde, man driver pressen på, at den er demokratisk, den skrives af befolkningen. Hr. Ejler Koch mener det ikke, og så står vi lige nær. Det er i det tilfælde og i denne forsamling en spildt diskussion.

Hermed sluttede forhandlingen.

Lovforslagets overgang til anden behandling vedtoges uden afstemning.